

Arrest

nr. 216 484 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MELLAERTS
Maastrichterstraat 99
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MELLAERTS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 augustus 1987.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 november 2015 en dient op 1 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 20 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Alozaistam te behoren. U bent 30 jaar en afkomstig van het dorp Poza Niazi in het district Pul-e-Alam in de provincie Logar. U ging tot de zesde graad naar school en kunt lezen en schrijven. U huwde in 2004 met S(...) uit het nabij gelegen dorp Kamalkhel en heeft vijf kinderen met haar.

Nadat u stopte met school werkte u een jaar lang als kleermaker. Na ongeveer een jaar kocht u een auto op krediet en begon net als uw vader te werken als chauffeur in Pul-e-Alam, hetgeen u deed tot uw vertrek uit Afghanistan.

Sinds 2011 bent u ook lid van een burgerorganisatie waarbij u op vrijwillige basis naar vergaderingen gaat om de noden van de plaatselijke bevolking kenbaar te maken aan de overheid en om de mensen te informeren over drugs en vrouwenrechten.

In de herfst van het jaar 1393 Afghaanse kalender (2014 Gregoriaanse kalender) werd u in uw auto tegengehouden door de taliban. Ze doorzochten uw auto en zeiden dat u moest stoppen met uw vrijwilligerswerk voor de burgervereniging en bij hen moest komen werken als chauffeur. Ze zouden u opbellen en informatie vragen over de personen die meereden met u. U wimpelde hen af door te zeggen dat u er over ging nadenken.

In jawza (mei-juni) van het volgende jaar kwamen de taliban 's nachts naar uw huis toen u niet thuis was en herinnerden uw familie eraan dat zij u gevraagd hadden te stoppen met werken en dat u hen niet had geïnformeerd.

Ongeveer twee maanden later werd uw auto beschoten toen u samen met uw broer J(...) onderweg was van het districtscentrum naar uw huis. Uw broer werd geraakt en overleed. Door dit voorval kon u niet langer in uw dorp blijven en dus regelde u uw reis naar België.

Samen met uw collega bij de burgervereniging A(...) Z(...) A(...) (O.V. (...)) verliet u Afghanistan op 28 oktober 2015. U deed er 28 dagen over om via onder andere Turkije, Griekenland, Macedonië, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen op 16 november 2015 en asiel aan te vragen op 1 december 2015.

In de afgelopen ramadan van 2017 werd uw broer N(...) M(...) in beide benen geschoten door de taliban die gezworen hebben om hem te doden omdat N(...) M(...) slechte dingen heeft gezegd over de taliban.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw aanvraag legt u uw originele taskara neer, uw paspoort met visum voor Turkije, een certificaat van UNICEF, een certificaat van AYWCB, een brief opgesteld door de maliks ter bevestiging van uw problemen, een petitie over de dood van uw broer J(...), een kopie van de taskara van J(...), een kopie van de taskara van uw broer N(...) M(...), kopieën van de ziekenhuisdocumenten van N(...) M(...), uw rijbewijs, uw badge van de burgervereniging waar u lid van was, acht familiefoto's, drie foto's van N(...) M(...) en de twee omslagen waarin deze naar België werden verzonden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolgingsfeiten van de hand van de taliban omdat uw verklaringen hierover vaag en onwaarschijnlijk zijn.

Vooreerst zijn uw eigen reacties op de verschillende gebeurtenissen waarmee u geconfronteerd werd weinig geloofwaardig. U beweert dat u in de herfst van het jaar 1393 (2014) een eerste keer door de taliban werd tegengehouden en gevraagd werd om te stoppen met uw werk en voor hen te beginnen werken (gehoorverslag CGVS dd. 27/10/17, p. 14, 16). Zij zouden u ook gevraagd hebben om informatie door te geven aan hen over de personen die u vervoerde (CGVS, p. 14). Ondanks het feit dat deze leden van de taliban van uw gebied kwamen (CGVS, p. 16) weet u niets over wie zij waren behalve dat het taliban waren met wapens (CGVS, p. 16). Dit is weinig overtuigend net omdat zij u zouden gevraagd hebben om mee te werken met hen en hen te informeren wanneer u andere passagiers meenam die hen zouden kunnen interesseren. In dat geval zou men van de taliban verwachten dat zij u enerzijds op de één of andere manier trachten te overtuigen en anderzijds dat zij u een manier zouden geven om hen te contacteren. U beweert echter dat zij toelieten dat u er over na zou denken alvorens te antwoorden zonder u enige manier te geven om hen opnieuw te contacteren (CGVS, p. 17), dit omdat er veel taliban zouden zijn en zij geen moeilijkheden hebben om naar uw huis te komen (CGVS, p. 17). Dit strookt evenwel niet met het vervolg van uw relaas. U beweert immers vervolgens dat u de bedreigingen van de taliban initieel niet serieus nam omdat ze toch niet zouden ontdekken of u al dan niet gestopt was met uw werk omdat er een checkpoint is boven uw huis (CGVS, p. 18). U geeft zelf aan dat de taliban alomtegenwoordig zijn en zonder moeilijkheden uw huis kunnen vinden (CGVS, p. 17), dat u zelf niet naar school bent kunnen gaan toen u klein was omwille van het talibanbewind (CGVS, p. 8), dat de taliban scholen in brand staken in uw omgeving (CGVS, p. 11, 12), dat de overheid niet eens in uw gebied kunnen komen omdat het allemaal van de taliban is (CGVS, p. 16), dat je bij niemand hulp kunt vragen omdat niemand iets kan doen aan de taliban (CGVS, p. 18) en dat de taliban eens ze iets zeggen niet meer van gedachte veranderen (CGVS, p. 18). U zei ook niets tegen uw vader over deze eerste confrontatie met de taliban omdat uw ouders u niet meer zouden hebben laten werken (CGVS, p. 24). Dat u in deze door uzelf geschetste context ondanks een directe confrontatie met gewapende leden van de taliban uit uw eigen omgeving de situatie niet als gevaarlijk zou inschatten en deze niet serieus zou nemen, is absoluut niet geloofwaardig. U was toen reeds 27 jaar oud volgens uw taskara en had reeds uw hele leven in Niazi gewoond (CGVS, p. 4). Bovendien was u dan nog zelf aanwezig bij de vergaderingen waarop de grieven van de bevolking aan de overheid werden doorgegeven (CGVS, p. 9), waarbij het voor overheidsmedewerkers zelfs te gevaarlijk is om nog in Niazi zelf te wonen (CGVS, p. 3). Dat u deze directe confrontatie dan nog steeds niet serieus zou nemen, doet stellig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u evenmin enige hulp probeerde te zoeken bijvoorbeeld bij de maliks of de organisatie waar u lid van bent (CGVS, p. 18), doet ook ernstige twijfels rijzen over de door u beweerde vrees voor vervolging. Des te meer omdat u door uw vrijwilligerswerk op de vergaderingen met de maliks gebruik kon maken van dit netwerk om hen om hulp te vragen. U geeft zelf aan dat deze maliks directe onderhandelingen aangingen met de taliban over gevoelige onderwerpen zoals meisjesonderwijs en vrouwenrechten (CGVS, p. 10, 11, 12). Dat u absoluut niets ondernam en geen hulp zocht bij deze ouderen omdat zij toch niets konden doen (CGVS, p. 18) overtuigt dus geenszins.

Het zou vervolgens tot jawza (mei-juni) van het jaar erop geduurd hebben eer de taliban opnieuw contact opnamen met u en dit door bij uw thuis langs te komen om exact hetzelfde te zeggen als hetgeen zij u reeds in persoon hadden verteld (CGVS, p. 14, 19). U zegt daarbij dat u niet thuis was (CGVS, p. 14, 19) maar opmerkelijk genoeg blijkt u niet eens te weten waar u zich dan wel bevond. U beweert namelijk dat u misschien in Kabul was of misschien ergens anders en dat u het niet zeker weet (CGVS, p. 14). Dit is allerminst overtuigend. Deze gebeurtenis was uiteindelijk de oorzaak van de dood van uw ene broer en het neerschieten van uw andere broer, alsook van uw vertrek uit het land. Dat u zich niet eens herinnert waar u was op het moment dat de taliban uw huis bezochten, hoewel u reeds de dag erop op de hoogte werd gesteld van dit bezoek van de taliban door uw moeder is allerminst aannemelijk (CGVS, p. 20). Opnieuw blijven uw verklaringen echter aan de oppervlakte. De taliban zouden simpelweg herhaald hebben wat ze eerder zeiden (CGVS, p. 19) maar wie deze taliban eigenlijk waren, weet u opnieuw niet (CGVS, p. 19). Concrete bedreigingen zouden zij niet geuit hebben

(CGVS, p. 19). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u nog steeds zonder te weten hoe u hen moest contacteren, niets meer hoorde van de taliban tot het moment dat u samen met uw broer J(...) beschoten werd onderweg naar huis (CGVS, p. 20). Wanneer u echter gevraagd wordt om deze gebeurtenis, waarbij u zelf aanwezig was en die zo'n impact heeft gehad op uw verdere leven, te beschrijven, blijken uw verklaringen enorm vaag te zijn. U wordt verschillende keren uitgenodigd door het CGVS om te beschrijven wat er precies gebeurde minuut voor minuut (CGVS, p. 21) maar komt niet verder dan te zeggen dat jullie onder vuur kwamen, dat de soldaten kwamen en uw broer geraakt werd en uiteindelijk overleed (CGVS, p. 21). Deze verschillende vage verklaringen over een gebeurtenis die uw levensloop dermate veranderd heeft, kunnen weinig overtuigen.

Voorts is het ook vreemd dat u niet weet of er behalve uw vriend en collega A(...) Z(...) A(...) nog iemand van uw burgervereniging is lastiggevalen door de taliban (CGVS, p. 17). Wat betreft die laatste blijkt u dan nog amper iets te weten van wat er met hem gebeurd is. U weet niet hoe hij gecontacteerd werd door de taliban, wat ze hem vroegen en of hij nog andere problemen heeft gekend (CGVS, p. 18). Indien u daadwerkelijk zelf problemen kende met de taliban omwille van uw engagement bij de burgerbeweging kan minstens van u verwacht worden dat u bij uw collega's naging hoe hun relatie met de taliban was ten einde de ernst van uw aanvaringen met de taliban correct in te kunnen schatten. Uw onwetendheid over de eventuele problemen van uw collega's met de taliban doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aldus zijn noch uw verklaringen omtrent de confrontatie met de taliban, noch deze over het huisbezoek van de taliban als deze over de aanval op u en uw broer J(...) waarbij J(...) om het leven kwam, geloofwaardig. Uw verklaringen dat uw andere broer N(...) M(...) na uw vertrek in de benen zou zijn geschoten door de taliban kunnen evenmin overtuigen aangezien dit zou gebeurd zijn als gevolg van uw eigen problemen en het overlijden van J(...) (CGVS, p. 24). Bovendien verklaart u dat N(...) M(...) nog steeds in Kabul werkte maar nog naar huis terugkeerde elke week (CGVS, p. 24) en dat hij noch uw vader enige problemen ondervonden tot N(...) M(...) slecht sprak over de taliban (CGVS, p. 24). Dit gedrag van N(...) M(...) na de dood van zijn ene broer en de vlucht van zijn andere broer omdat de taliban hen als doelwit hebben aangestipt, valt niet te rijmen met uw vrees voor vervolging.

Tot slot weet u ook over de andere belangrijke persoon binnen de burgervereniging, M(...), niet of hij ooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 28). Dit doet niet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die u beweerd te hebben ondergaan maar ook aan een eventuele vrees voor vervolging die u zou hebben louter omwille van uw werk als vrijwilliger voor de burgervereniging. Dit wordt verder versterkt door uw verklaringen dat u enkel in uw eigen district werkzaam was, louter lid was en geen beslissingen nam, en enkel bijdroeg aan de vereniging door aanwezig te zijn op de vergaderingen (CGVS, p. 9). Het is dan ook niet aannemelijk dat u louter omwille van dit vrijwilligerswerk een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen kende met de taliban. Er kan dan ook worden geoordeeld dat u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen en uw facebookprofiel blijkt dat u zowel over de nodige vaardigheden als over een sterk netwerk beschikt om u in de stad Kabul te vestigen. U geeft zelf aan dat de man van uw tante eigenaar is van een handel in zonnepanelen (CGVS, p. 15) en dit in de stad Kabul. Uw broer N(...) M(...) werkt voor hem als een soort boekhouder en verbleef in Kabul van zondag tot donderdag op een kamer waar hij van de man van uw tante mocht blijven (CGVS, p. 15). Uw tante en haar man zouden bovendien niet enkel in de stad Kabul wonen maar ook af en toe naar Pakistan gaan (CGVS, p. 15), hetgeen wijst op een zekere welstand. Dat zij uw broer onderdak verlenen en hij voor hen werkt, wijst er dan weer op dat zij bereid zijn om uw familie te helpen. Uw broer N(...) M(...) beschikt zelf eveneens duidelijk over een netwerk in Kabul. Een blik op zijn facebookpagina leert immers dat hij meer dan 100 vrienden heeft die expliciet aangeven in Kabul te wonen, waarvan er verschillende dezelfde stamnaam hebben als u, A(...). Bovendien werden uw documenten opgestuurd door uw broer vanuit een adres in de stad Kabul, hetgeen aangeeft dat uw broer eveneens bereid is om u te helpen.

Ook uit nazicht van uw eigen facebookprofiel blijkt dat meer dan zestig van uw vrienden expliciet aangeven van Kabul te zijn, waarvan opnieuw enkele met uw stamnaam A(...). K(...) A(...), de neef van de man van uw tante en ook een facebookvriend van u, handelt ook in zonnepanelen en woont in Pakistan (CGVS, p. 29). Zijn facebookprofiel geeft aan dat hij in Kabul werkt en er ook van afkomstig is. Dit zijn contacten die u zeker zouden kunnen helpen als u zich in Kabul zou vestigen. Voorts heeft u ook nog een oom langs moederskant die ingenieur is en voor een NGO werkzaam is op het vliegveld van Kandahar (CGVS, p. 6), al weet u niet voor welke NGO.

Naast dit netwerk, beschikt u ook over enkele vaardigheden die u in staat moeten stellen werk te vinden in Kabul. U werkte sinds een jaar nadat u stopte met school (CGVS, p. 9) als chauffeur en hoewel u bij het CGVS verklaart dat u wat rondreed in uw gebied (CGVS, p. 7), gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u als chauffeur het traject Logar-Kabul aandeed (verklaring DVZ dd. 29/01/2016, p. 5) waardoor u zeker bekend moet zijn met de stad Kabul. Uit het gehoor bij het CGVS blijkt dat u naast Pasjt oe ook Dari spreekt (CGVS, p. 7) en u geeft zelf aan dat u kunt lezen en schrijven (verklaring DVZ, p. 4).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Wanneer u expliciet gevraagd wordt of er behalve uw problemen met de taliban – die zoals hierboven vastgesteld niet geloofwaardig zijn – nog redenen zijn waarom u niet in Kabul zou kunnen wonen, geeft u zelf aan dat er geen andere redenen zijn (CGVS, p. 29).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, paspoort, de certificaten van UNICEF en AYWCBO, de taskara's van uw broers, uw rijbewijs, uw badge van de burgervereniging en de briefomslagen waarin dit alles naar België werd gestuurd, hebben geen betrekking op de effectieve bedreigingen die u en uw familie zouden ondergaan hebben. Wat betreft de ziekenhuisdocumenten van N(...) M(...), de bevestigingsbrief van de maliks, de petitie over de dood van J(...) en de neergelegde foto's moet worden opgemerkt dat documenten enkel aangevoerd kunnen worden wanneer zij ondersteuning vinden in geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De neergelegde foto's tonen evenmin enige familieband aan tussen u en de personen op de foto's, noch geven zij enige indicatie van de manier waarop de ene persoon is gestorven en de andere in het ziekenhuis is terechtgekomen. Tot slot moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert zes middelen aan tegen verschillende motieven van de bestreden beslissing. Middels haar verweer wenst de verzoekende partij in eerste instantie aan te tonen dat haar vluchtrelaas de waarheid betreft en derhalve aanleiding geeft tot toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In tweede instantie is de verzoekende partij van oordeel dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, waar zij betoogt dat zij in de stad Kaboel niet over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van die wet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Doordat het CGVS in de bestreden beslissing stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet wist wie de personen van de taliban waren en dat de taliban geen manier heeft aangegeven aan verzoeker om hen opnieuw te contacteren, nadat zij verzoeker de mogelijkheid hadden gegeven om over hun vraag om voor hen te komen werken na te denken.

Verzoeker verduidelijkt dat de taliban gecentreerd is op 1 plaats in de regio van verzoeker. Indien verzoeker voor de taliban zou werken, was hij gewoon naar die plaats gegaan om het aan de taliban te melden. Het is dan ook in die omstandigheden dat er geen beweerdelijke contactgegevens dienden uitgewisseld te worden.

Bovendien is verzoeker formeel omtrent het feit dat het geenszins gepast is om te vragen wie de specifieke personen van de taliban zijn die verzoeker hebben aangesproken. Men kan dat gewoonweg niet vragen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

En

"Het CGVS beroept zich in de bestreden beslissing op haar beweerde vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker de bedreigingen van de taliban initieel niet serieus nam.

Verzoeker wenst te benadrukken dat er een checkpoint op de berg aan zijn huis is. Door de dag is de situatie vrij veilig, doch tijdens de nacht is de taliban wel actief.

Verzoeker verduidelijkt daarenboven dat hij door de taliban werd tegengehouden en aangesproken in de herfst van het jaar 2014. De taliban is enkel actief in de zomermaanden en geenszins gedurende de

wintermaanden. Gelet op het feit dat de winter er op het moment van de bedreigingen aankwam, nam verzoeker de bedreigingen initieel niet serieus en heeft hij hierover met niemand gepraat. In dit kader heeft verzoeker dan ook terecht verklaard dat de taliban pas in mei-juni van het jaar 2015 naar het huis van verzoeker is gekomen. De verklaringen van verzoeker zijn dan ook wel degelijk geheel geloofwaardig. Dat dit middel bijgevolg ernstig is."

En

"Het CGVS steunt haar bestreden beslissing op de bewering dat verzoeker niet wist waar hij zich bevond op het moment dat de taliban opnieuw contact heeft opgenomen met verzoeker en zij naar het huis van verzoeker zijn gekomen, alsook dat verzoeker slechts vage verklaringen aflegt omtrent de navolgende gebeurtenis waarbij verzoeker en zijn broer werden beschoten. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk wist waar hij op dat moment was en dat hij dit ook zo tijdens het interview heeft meegedeeld, meer bepaald dat hij op dat moment in Kabul was op een trouwfeest. Daarnaast wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk de schietpartij op gedetailleerde wijze heeft uitgelegd en hij niet zou weten wat hij nog zou kunnen toegevoegd hebben aan zijn verhaal. Zo was verzoeker op het moment van het incident op weg naar huis met zijn broer. Deze gebeurtenis vond 2,5 maand na de inval van de taliban bij zijn thuis plaats. De wagen van verzoeker werd toen beschoten door de taliban, waardoor zij van de weg zijn afgeraakt en naar beneden zijn gereden. De Afghaanse autoriteiten aan de naburige checkpoints kwamen onmiddellijk ter plaatse en hebben de broer van verzoeker, die beschoten was, meegenomen naar het ziekenhuis. Ondertussen was de broer van verzoeker evenwel reeds overleden. Dat dit middel bijgevolg ernstig is."

En

"Het CGVS beroept zich op de bewering dat het vreemd is dat verzoeker niet weet of er nog iemand anders van de burgervereniging is lastiggevalen door de taliban. Verzoeker verduidelijkt dat hij lid is van de burgervereniging als chauffeur voor vergaderingen. Verzoeker vertrouwt niemand en vertelt dan ook niet tegen andere leden van de burgervereniging dat hij problemen kent met de taliban, noch vraagt hij aan andere personen welke problemen zij met de taliban zouden hebben. Dat dit middel bijgevolg ernstig is."

En

"Het CGVS stelt geheel onterecht dat verzoeker een intern vluchtalternatief heeft, te weten de hoofdstad Kabul. Verzoeker is formeel: Kabul is geenszins veilig te noemen voor hem. Verzoeker is immers in het vizier van de taliban, waardoor hij ook in Kabul absoluut niet veilig is. Bepaalde belangrijke personen die in Kabul wonen, hebben constant bodyguards bij zich. Uiteraard bestaat deze oplossing voor verzoeker geenszins, als zijnde een normale burger. Dat dit middel derhalve ernstig is."

En

"Het CGVS heeft ten onrechte geen rekening gehouden met alle bewijsdocumenten die verzoeker heeft overhandigd, waaronder zijn duidelijke badge van de burgervereniging waartoe hij behoorde. Bovendien werd er ten onrechte geen rekening gehouden met de ziekenhuisdocumenten van zijn broer Noor Mohammad, waaruit duidelijk blijkt dat zijn broer beschoten werd en er derhalve een ernstige dreiging is voor verzoeker tot vervolging en ernstige schade. Verzoeker zal tijdens de gehoorzitting bovendien enkele videobeelden tonen waaruit duidelijk zal blijken in welke toestand zijn broer zich thans bevindt na de daden van de taliban en waaraan verzoeker zich kan verwachten als hij zou dienen terug te keren naar Afghanistan. Dat dit middel ernstig is."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. Zij verklaart dat zij in Afghanistan werkzaam was als chauffeur in haar regio Pul-e-Alam en daarnaast op vrijwillige basis deelnam aan vergaderingen van een burgerorganisatie die als spreekbuis fungeert tussen de mensen en de overheid. De verzoekende partij verklaart dat zij in de herfst van 2014 in haar wagen werd tegengehouden door de taliban. De taliban zouden haar gezegd hebben te stoppen met haar vrijwilligerswerk voor de burgervereniging en voor hen te werken als chauffeur. De verzoekende partij zou de taliban ook informatie moeten geven over personen die met haar meereiden. De verzoekende partij zou de taliban hebben afgewimpeld door te zeggen dat zij erover zou nadenken. Zij verklaart dat zij dacht dat de taliban het niet te weten zouden komen indien zij haar activiteiten bij de burgerbeweging verderzette en dat zij desbetreffend geen verdere problemen verwachtte. Omstreeks mei-juni 2015 zouden de taliban 's nachts bij de verzoekende partij thuis zijn langsgekomen toen zij er zelf niet was en haar familie eraan herinnerd hebben dat zij de verzoekende partij vroegen voor hen te werken maar niets meer van haar hadden gehoord. Ongeveer twee maanden later zou verzoekers broer J. omgekomen zijn nadat de wagen waarin hij zich samen met de verzoekende partij bevond beschoten werd door de taliban. Na dit incident zou de verzoekende partij besloten hebben dat zij diende te vluchten, wat zij in oktober 2015 deed samen met een collega van de burgerorganisatie. De verzoekende partij verklaart dat haar broer N. M. na haar vertrek in beide benen geschoten werd door de taliban en dat zij gezworen hebben hem te zullen doden omdat hij slechte dingen zou hebben gezegd over de taliban.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij haar beweerde vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij verklaarde vervolgingsfeiten, en wel omwille van volgende redenen.

Vooreerst strookt de reactie van de verzoekende partij op het incident waarbij zij door de taliban zou zijn tegengehouden en gevraagd met hen samen te werken niet met haar verklaringen betreffende de macht en alomtegenwoordigheid van de taliban in haar regio. De verzoekende partij verklaarde dat zij de bedreigingen van de taliban initieel niet serieus nam en dacht dat zij toch niet zouden ontdekken of zij al dan niet gestopt was met haar werk omdat zich in de buurt van haar huis een checkpoint bevindt (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). In de bestreden beslissing wordt terecht op het volgende gewezen: *“U geeft zelf aan dat de taliban alomtegenwoordig zijn en zonder moeilijkheden uw huis kunnen vinden (CGVS, p. 17), (...), dat de taliban scholen in brand staken in uw omgeving (CGVS, p. 11, 12), dat de overheid niet eens in uw gebied kunnen komen omdat het allemaal van de taliban is (CGVS, p. 16), dat je bij*

niemand hulp kunt vragen omdat niemand iets kan doen aan de taliban (CGVS, p. 18) en dat de taliban eens ze iets zeggen niet meer van gedachte veranderen (CGVS, p. 18). U zei ook niets tegen uw vader over deze eerste confrontatie met de taliban omdat uw ouders u niet meer zouden hebben laten werken (CGVS, p. 24). Dat u in deze door uzelf geschetste context ondanks een directe confrontatie met gewapende leden van de taliban uit uw eigen omgeving de situatie niet als gevaarlijk zou inschatten en deze niet serieus zou nemen, is absoluut niet geloofwaardig. U was toen reeds 27 jaar oud volgens uw taskara en had reeds uw hele leven in Niazi gewoond (CGVS, p. 4). Bovendien was u dan nog zelf aanwezig bij de vergaderingen waarop de grieven van de bevolking aan de overheid werden doorgegeven (CGVS, p. 9), (...). Dat u deze directe confrontatie dan nog steeds niet serieus zou nemen, doet stellig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat er zich een checkpoint bevond op de berg nabij haar huis en stelt zij dat de situatie door de dag vrij veilig is, maar de taliban tijdens de nacht wel actief zijn. Deze gegevens doen echter niets af aan verzoekers verklaringen aangaande de machtspositie van de taliban in haar regio en zijn derhalve niet dienstig om verzoekers reactie op haar eerste confrontatie met de taliban te verklaren in het licht van de door haar geschetste veiligheidscontext.

De verzoekende partij voert verder aan dat de taliban enkel actief zijn in de zomermaanden en dat zij, gelet op het feit dat de winter er op het moment van de bedreigingen zat aan te komen, deze bedreigingen niet serieus nam en er met niemand over sprak. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij op geen enkele wijze staat dat de taliban gebieden waar zij controle of invloed uitoefenen verlaten tijdens de wintermaanden – een bewering die de Raad niet aannemelijk voorkomt – kan deze uitleg niet verklaren waarom de verzoekende partij ervan uitging dat de taliban de zaak na het winterseizoen zouden laten rusten en het niet te weten zouden komen indien zij haar werkzaamheden voor de burgerorganisatie zou verderzetten. Deze inschatting van de situatie valt hoegenaamd niet te verenigen met haar verklaringen volgens dewelke de taliban zich niet bedenken en haar gemakkelijk zouden kunnen vinden (stuk 4, gehoorverslag, p. 17, 18).

Verzoekers verklaring dat het zinloos was om hulp te zoeken bij de lokale autoriteiten (de *maleks*) omdat die niets aan de situatie zouden kunnen veranderen, houdt eveneens geen steek. De organisatie waarbij de verzoekende partij aangesloten was organiseerde immers vergaderingen waarop specifieke grieven van de burgers aan de *maleks* werden kenbaar gemaakt en daaromtrent beslissingen werden genomen die als basis dienden voor onderhandelingen tussen de *maleks* en de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 10-12). Indien de *maleks* op geen enkele wijze enige invloed zouden kunnen hebben op het handelen van de taliban, kan de bestaansreden van het overleg met de *maleks* op de vergaderingen van de burgerbeweging niet worden ingezien.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd betreffende het bezoek van de taliban aan haar huis, dat vele maanden na haar eerste ontmoeting met de taliban zou hebben plaatsgehad, en het incident waarbij haar broer J. om het leven zou zijn gekomen, zo'n twee maanden later. De verzoekende partij kon tijdens haar gehoor niet met zekerheid aangeven waar zij zich precies bevond toen de taliban bij haar thuis langskwamen. Zij verklaarde immers dat zij in Kaboel was of misschien ergens anders en dat zij het niet zeker wist (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor zou hebben verklaard dat zij zich op dat moment op een trouwfeest in Kaboel bevond, zoals zij in haar verzoekschrift stelt, vindt geen steun in het gehoorverslag. De vaststelling dat de verzoekende partij zich niet herinnert waar zij was op het ogenblik dat de taliban haar kwamen herinneren aan wat zij haar eerder vroegen – een gebeurtenis waarvan de verzoekende partij de volgende dag in kennis werd gesteld en waardoor zij naar eigen zeggen haar gedrag aanpaste (stuk 4, gehoorverslag, p. 20) – schaadt haar geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Betreffende het incident waarbij zij en haar broer J. in de wagen werden beschoten en J. dodelijk werd geraakt, legde de verzoekende partij vage en allerm minst doorleefde verklaringen af. De verzoekende partij werd verschillende keren door de dossierbehandelaar uitgenodigd om te beschrijven wat er precies minuut voor minuut gebeurde, maar kwam niet verder dan dat zij en haar broer onder vuur kwamen, dat er soldaten kwamen en haar broer geraakt werd en uiteindelijk overleed (stuk 4, gehoorverslag, p. 21). Dergelijke vage verklaringen betreffende een gebeurtenis die voor de verzoekende partij dermate ingrijpend was dat zij besloot te vluchten, kunnen niet overtuigen. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij slechts haar verklaringen over de schietpartij en betwist zij dat deze niet gedetailleerd zouden zijn. Zodoende weerlegt zij de appreciatie van haar verklaringen niet.

De Raad acht het verder niet aannemelijk dat de verzoekende partij niet weet of er behalve haar collega A. Z. A. nog iemand van de burgerbeweging werd benaderd door de taliban en dat zij nauwelijks

informatie heeft over wat er met A. Z. A. gebeurde. De verzoekende partij verklaarde niet te weten hoe haar collega door de taliban werd gecontacteerd, wat de taliban hem vroegen en of hij nog andere problemen heeft gekend. Het betreft hier nochtans het enige andere lid van de burgerbeweging waarvan de verzoekende partij verklaarde te weten dat hij ook problemen kreeg met de taliban, tevens de persoon die haar met de vereniging in contact bracht en met wie zij samen uit Afghanistan vertrok en naar België kwam (stuk 4, gehoorverslag, p. 17, 18). Indien de verzoekende partij daadwerkelijk problemen kende met de taliban omwille van haar engagement bij de burgerbeweging, kan minstens worden verwacht dat zij bij haar collega's polste welke problemen zij desgevallend ondervonden teneinde de ernst van haar eigen situatie correct te kunnen inschatten. Waar de verzoekende partij haar rol bij de burgerbeweging schijnbaar relateert door te verduidelijken dat zij als chauffeur optrad voor vergaderingen, gaat zij voorbij aan het feit dat zij verklaard heeft ook aan deze vergaderingen te hebben deelgenomen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 10). Dat de verzoekende partij niemand van de burgerbeweging zou hebben vertrouwd verklaart niet waarom zij zelfs met de persoon die haar bij de organisatie binnenbracht en waarvan zij wist dat hij ook door de taliban werd benaderd geen informatie uitwisselde.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging niet rijmt met het gedrag van verzoekers broer N. M. nadat hun broer J. door de taliban werd vermoord en de verzoekende partij zich genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten. N. M. zou volgens verzoekers verklaringen immers nog steeds elke week van zijn werkplaats in Kaboel naar huis zijn gekomen en geen problemen hebben ondervonden tot hij slecht zou hebben gesproken over de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 24). Gelet op de duidelijke link met verzoekers ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan aan het incident waarbij N. M. na verzoekers vertrek door de taliban in de benen zou zijn geschoten evenmin geloof worden gehecht.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat zij, daargelaten de ongeloofwaardigheid van de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten, een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijk zin koestert louter omwille van haar werk als vrijwilliger voor de burgervereniging, dient te worden vastgesteld dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij binnen deze vereniging een positie bekleedde die haar blootstelt aan een reëel risico op vervolging dan wel ernstige schade. De verzoekende partij verklaarde dat zij enkel in haar eigen district werkzaam was, louter lid was en geen beslissingen nam, en enkel bijdroeg aan de vereniging door aanwezig te zijn op de vergaderingen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9).

De door de verzoekende partij voorgelegde stukken kunnen de appreciatie van haar relaas niet wijzigen. De neergelegde *taskara's*, verzoekers paspoort, de certificaten van UNICEF en AYWCB, verzoekers rijbewijs, verzoekers badge van de burgerbeweging en de briefomslagen waarin dit alles naar België werd gestuurd hebben geen betrekking op de aangevoerde vervolgingsfeiten. Wat betreft de ziekenhuisdocumenten van N. M., de bevestigingsbrief van de *maleks* en de petitie naar aanleiding van de dood van J., dient te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en valse documenten*" van 27 juni 2013). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Nog daargelaten de vaststelling dat van de ziekenhuisdocumenten van N. M. slechts fotokopieën worden voorgelegd en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, kan hieruit geenszins blijken dat N. M. beschoten werd door de taliban. De neergelegde foto's tonen geen familieband aan tussen de verzoekende partij en de andere personen op deze foto's, noch bevatten zij enige aanwijzing betreffende de omstandigheden waarin de ene persoon gestorven is en de andere in het ziekenhuis is terechtgekomen.

Ter terechtzitting van 12 december 2018 laat de verzoekende partij een filmpje zien van een persoon die zich in een ziekenhuis in Kaboel zou bevinden en verzoekers broer zou zijn. Ook uit dit beeldmateriaal kan niets worden afgeleid omtrent de identiteit van de gefilmde persoon of de omstandigheden waarin die eventuele verwondingen heeft opgelopen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Afghaanse hoofdstad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. De Raad merkt op dat UNHCR in recente richtlijnen, waarvan de URL werd opgenomen in de aanvullende nota die door de verwerende partij werd neergelegd op 6 december 2018, tot de conclusie komt dat “*given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city*” (zie *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018, p. 112-114). Aldus sluit UNHCR niet uit dat Kaboel in individuele gevallen en rekening houdend de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, zoals die blijken uit verklaringen en neergelegde stukken, alsnog als redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. *In casu* kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordelen dat de verzoekende partij in Kaboel over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 6 juni 2017; COI Focus “*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*” van 25 januari 2016) blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Uit voormelde informatie blijkt verder dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 6 december 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017; COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul city” van 24 april 2018 (update); EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018; EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

De Raad meent in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon in zijn motivering in hoofde van de verzoekende partij terecht het volgende stellen:

“Immers, uit uw verklaringen (...) blijkt dat u zowel over de nodige vaardigheden als over een sterk netwerk beschikt om u in de stad Kabul te vestigen. U geeft zelf aan dat de man van uw tante eigenaar is van een handel in zonnepanelen (CGVS, p. 15) en dit in de stad Kabul. Uw broer N(...) M(...) werkt voor hem als een soort boekhouder en verbleef in Kabul van zondag tot donderdag op een kamer waar hij van de man van uw tante mocht blijven (CGVS, p. 15). Uw tante en haar man zouden bovendien niet enkel in de stad Kabul wonen maar ook af en toe naar Pakistan gaan (CGVS, p. 15), hetgeen wijst op een zekere welstand. Dat zij uw broer onderdak verlenen en hij voor hen werkt, wijst er dan weer op dat zij bereid zijn om uw familie te helpen. (...) Bovendien werden uw documenten opgestuurd door uw broer vanuit een adres in de stad Kabul, hetgeen aangeeft dat uw broer eveneens bereid is om u te helpen.

(...)

Naast dit netwerk, beschikt u ook over enkele vaardigheden die u in staat moeten stellen werk te vinden in Kabul. U werkte sinds een jaar nadat u stopte met school (CGVS, p. 9) als chauffeur en hoewel u bij het CGVS verklaart dat u wat rondreed in uw gebied (CGVS, p. 7), gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u als chauffeur het traject Logar-Kabul aandeed (verklaring DVZ dd. 29/01/2016, p. 5) waardoor u zeker bekend moet zijn met de stad Kabul. Uit het gehoor bij het CGVS blijkt dat u naast Pasjtje ook Dari spreekt (CGVS, p. 7) en u geeft zelf aan dat u kunt lezen en schrijven (verklaring DVZ, p. 4).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Wanneer u expliciet gevraagd wordt of er behalve uw problemen met de taliban – die zoals hierboven vastgesteld niet geloofwaardig zijn – nog redenen zijn waarom u niet in Kabul zou kunnen wonen, geeft u zelf aan dat er geen andere redenen zijn (CGVS, p. 29).”

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat Kaboel niet veilig is voor haar, maar verwijst zij dienaangaand louter naar haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Waar de verzoekende partij verder aanvoert dat bepaalde belangrijke personen in Kaboel voortdurend bodyguards bij zich hebben, doelt zij op een risico dat dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, doch dat geen uitstaans heeft met het willekeurig geweld in Kaboel noch met de redelijkheid van een interne vestiging aldaar.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voor zover de verzoekende partij van mening is dat zij indien zij zich in Kaboel vestigt bij de man van haar tante die in zonnepanelen handelt een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van criminelen die haar oom omwille van diens welstand zouden viseren, dient te worden benadrukt dat het niet volstaat om louter naar een risicoprofiel te verwijzen. De verzoekende partij dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS